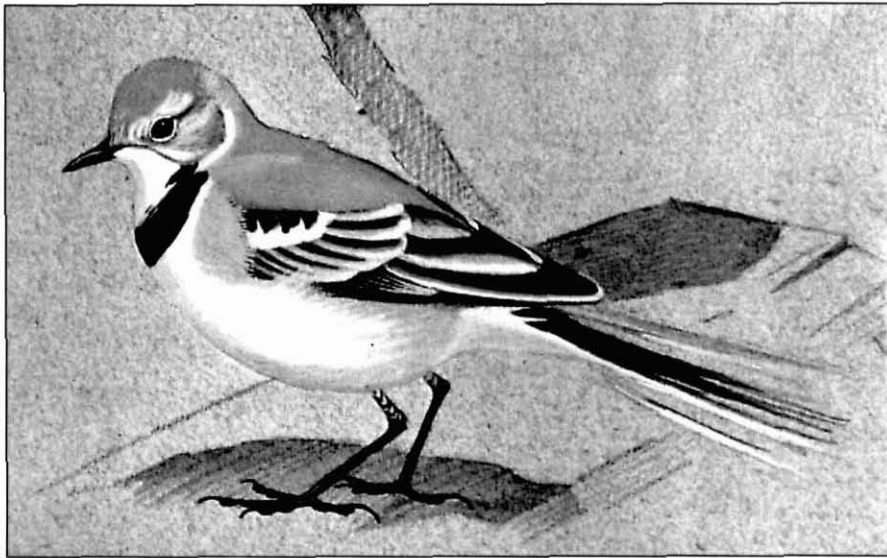

Cuereta Blanca (Motacilla Alba)

Aquest ocell nerviós és una au que ens acompanya durant tot l'any i ocupa espais pròxims a l'home.

La cuereta blanca és un ocell de dibuixos senzills però bonics, alterna el gris, el negre i el blanc, de la següent manera:

A l'estiu, el mascle té l'esquena i el carpó (ronyons) gris clar; el cap, la gola i el pit, de color negre. Les ales també són negres però tenen dues franges blanques, la cua també és negra amb les plomes dels dos costats (rectrius externes) blanques. El front, les galtes i el ventre també són blanques.

Reproducció de la cuereta blanca

La femella és més grisosa per sobre i menys negra del cap i del pit. Al hivern tots dos sexes tenen el cap negre i la gola blanca, amb un pitet negre en forma de mitja lluna i el dors gris. Com hem comentat en alguna altra ocasió, podem veure els colors més discrets de la femella en l'època reproductora (dimorfisme sexual).

La cuereta blanca té una cua molt llarga que mou d'una forma molt insistent i nerviosa, ja que la cua aconsegueix assolir una mida de 18 cm.

Ocupa principalment zones properes a cursos d'aigua. Però a l'hivern també ocupa guarets, rostolls o altres àrees obertes, especialment si han estat llaurades recentment a causa de l'increment d'aliment que aixó suposa.

La seva dieta és majoritàriament insectívora, i caça les seves preses tan al sòl, és un ocell molt caminador i ho fa nerviosa, movent la cua amunt i avall de forma insistent, com a l'aire, amb àgils i curtes volades.

També captura insectes a les voreres dels cursos d'aigua, on les ones porten aquests petits insectes, patrulla la vorera i quan l'acaba canvia, de manera que, quan torna a la primera vorera, està plena d'insectes. Durant aquest moment la cuereta adopta una actitud territorial, que pot ser deixada de banda en moments d'abundància, ja que és l'entrada al territori de joves o femelles que podran ser foragitats en altres moments d'escassetat. També busca el seu menjar en femers, camins o jardins.

La reproducció comença a l'abril-maig. Nia en forats naturals o fets per l'home.

A part dels ocells sedentaris (que passen tot l'any amb nosaltres), a la tardor (setembre-octubre), arriben individus europeus que passen l'hivern entre nosaltres i tornen a marxar entre el febrer i l'abril. La població sedentària, no realitza moviments importants.

Els ocells hivernants formen estols que vaguen per conreus, camps, parcs... Tot i que també hi ha els ocells sedentaris que conserven els seus territoris a les vores de rius i rieres. Durant aquesta època, es poden veure els estols d'ocells hivernants dins del poble al capvespre, en arbres o antenes de televisió, preparats per passar la nit dins de l'escalfor corporal que proporciona el grup.

ALBERT CAMA TORRELL

BIBLIOGRAFIA

FERRER, Xavier; MARTÍNEZ, Albert; MUNTANER, Jordi i altres: *Fauna dels Països Catalans* vol. 4, Enciclopèdia Catalana, Barcelona 1994

PETERSON, Roger; MOUNTFORT, HOLLUM, P.A.D.: *Guia dels ocells dels Països Catalans i d'Europa*, Barcelona 1991

LATORRE, José Antonio: *Fauna vertebrada del Tarragonès*, Constantí 1995